

Arrest

nr. 271 593 van 21 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat J. VAN EDOM *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 7 september 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken op 17 september 2020 om internationale bescherming. Op 10 november 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Nawabshah (Sindh provincie). U hebt daar gewoond tot 2012 waarna u bent verhuisd naar Kundri (Sindh provincie). U verhuisde in 2013 naar Multan (Punjab provincie), omwille van uw studies, waar u hebt gewoond tot 2017. In 2017 bent u bij uw familie in Rabwah (Punjab provincie) gaan wonen waar u tot aan uw vertrek uit Pakistan hebt verbleven. U hangt de Ahmadi-strekking binnen de Islam aan, meer bepaald Quadiani.

U vreest in Pakistan onderdrukt te worden omwille van uw geloof. U hebt reeds op elke plaats waar u woonde problemen ondervonden omwille van uw Ahmadi-geloof. In Nawabshah werd u gediscrimineerd op school. Wanneer het vak 'Islamiya' werd gegeven, werd u steevast buiten het lokaal gezet. Daarnaast werd in 2008 uw leider, Amir, gedood, waarna de haat tegen Ahmadi opnieuw toenam. In 2011 werd Suddur, het hoofd van de Ahmadi-gemeenschap van uw stad vermoord. In 2012 werd de neef van uw vader voor uw huis vermoord door leden van Khate Nabuwwat. Om die reden verhuisden jullie naar Kundri.

In Kundri botsten jullie opnieuw op haat tegen jullie geloof. Er hingen posters op in Kundri met slogans die haat predikten tegen Ahmadi. Wanneer ze ontdekten dat u over uw geloof sprak tegen vrienden en familie hebben ze u twee kaakslagen gegeven. Hierop hebt u uzelf ingeschreven in de universiteit van Multan, ver van huis.

In Multan hebt u initieel drie jaar zonder problemen kunnen leven. Echter, in uw laatste jaar hebben studiegenoten ontdekt dat u Quadiani bent. Hierop probeerden ze u mee te nemen naar de moskee om u te doen bekeren tot moslim. Hierop bent u gevlucht naar uw familie in Rabwah. U bent voor uw examens teruggekeerd en hebt uw diploma kunnen halen.

Eenmaal in Rabwah probeerde u te solliciteren, maar ondanks uw bachelor diploma werd u nergens aangenomen omdat ze zagen dat u woonachtig bent in Rabwah. U solliciteerde tevergeefs gedurende twee jaar tot u er ziek van werd en besloot om Pakistan te verlaten.

U verliet Pakistan in december 2019 en reisde via Italië naar Duitsland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef er in totaal 5 maanden. U kreeg er een negatieve beslissing. U verliet Duitsland in september 2020 en reisde naar België waar u op 7 september 2020 aankwam. U diende een verzoek in om internationale bescherming op 17 september 2020.

Ter staving van uw relaas legt u voor: uw origineel bachelordiploma, uw origineel Ahmadiyya lidkaart van Rabwah en origineel Ahmadiyya lidkaart van België. Daarnaast legt u de volgende kopieën neer: uw identiteitskaart, 1e 2 pagina's van uw paspoort, 2 foto's van uzelf op events in België, 2 foto's van Kundri, FIR, uw medisch overzicht, een berichtje met foto en een certificaat van het overlijden van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious

Minorities from Pakistan” van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/ or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case”. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Ten gronde verklaart u dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u vreest onderdrukt te worden omwille van uw religie (NPO, p.17). U verwijst om dit aannemelijk te maken naar een aantal incidenten, zoals hierboven beschreven. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u omwille van deze zaken een gegronde reden voor vervolging koestert.

Er kan ten eerste op gewezen worden dat u geen bijzondere of hoge positie binnen de Ahmadi-gemeenschap bekleedde in Pakistan welke u speciaal onder de aandacht van anti-Ahmadi elementen zou kunnen brengen. U zou Saik geweest zijn in Nawabshah, wat zoveel wil zeggen als dat u bij Ahmadi leden van deur tot deur ging om aan te kondigen wanneer de gebeden zouden plaatsvinden (NPO, p.14). Daarnaast deed u in Kundri aan Tabligh, wat inhield dat u aan vrienden en kennissen vragen over het Ahmadi geloof beantwoorden als ze nieuwsgierig waren (NPO, p.16). Uw advocaat wees hier in het interview nogmaals op dat u aan Tabligh deed (NPO, p.15 en 18), het CGVS wijst er echter op dat Tabligh het prediken en overbrengen van de boodschap van Ahmadi is aan niet-Ahmadi. U had het echter louter over het beantwoorden van vragen van nieuwsgierige vrienden en familieleden die hier zelf over zouden beginnen. Meer zelfs geeft u aan niet verder te gaan dan te antwoorden op vragen die gesteld worden aan u, omdat het anders te gevaarlijk is, u bent altijd voorzichtig gebleven en had geenszins de intentie om vrijwillig uw geloof te verspreiden (NPO, p.16). Voor het overige deed u mee aan activiteiten die in de gemeenschap georganiseerd werden, en zou u soms bewaking doen aan de inkom van de moskee (NPO, p.12), allen zaken die u niet bijzonder in de aandacht zouden doen staan. U heeft ook niet aangegeven problemen ondervonden te hebben aangaande deze functies. Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat u louter op basis van uw profiel niet zou kunnen terugkeren naar Pakistan. Tenslotte dient hier opgemerkt te worden dat het (actief) lid zijn van de Ahmadi-gemeenschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Uit de algemene informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat het relatieve belang van verschillende functies en de zichtbaarheid van deze functies sterk verschilt binnen de gemeenschap. In casu dient te worden vastgesteld dat uw activiteiten in het verleden of het heden voor de Ahmadi-gemeenschap uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg staan. Wat betreft uw activiteiten in België kan vastgesteld worden dat u op dit moment geen enkele officiële functie uitvoert. U zou wel deelnemen aan online programma's en enkele sportevenementen en daarnaast geeft u een financiële bijdrage aan de gemeenschap. Maar er kan gesteld worden dat ook in België er niet gesproken kan worden van een grote zichtbaarheid of verantwoordelijkheid binnen de Ahmadi-gemeenschap (NPO, p.10). U toont door middel van uw verklaringen en documenten niet aan dat uw functie en/of activiteiten binnen de geloofsgemeenschap dermate prominent en/of zichtbaar zijn dat u omwille daarvan bij terugkeer naar Pakistan hierdoor gevisieerd zal worden, noch maakt u aannemelijk dat u in geval van terugkeer godsdienstige handelingen zal stellen die u zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Wat betreft ten tweede de discriminatie waar u gewag van maakt, zowel op school, universiteit als op de arbeidsmarkt, kon u geen bewijzen neerleggen. U heeft deze zaken nooit laten attesteren, noch andere documenten voorgelegd die zouden kunnen aantonen wat u voorhoudt. Vervolgens kan er gewezen worden op het feit dat er geen zware gevolgen waren aan de voorgenomen discriminatie. Zo hebt u een bachelordiploma kunnen behalen op de universiteit en hebt u medische behandelingen verkregen in Pakistan (Zie documenten). In verband met de talrijke sollicitaties die u zou gedaan hebben kon u geen enkel bewijs voorleggen. Daarbovenop gaf u aan dat werkgevers konden zien dat u in Rabwah woonde en al op voorhand u afwezen omdat ze wisten dat u Ahmadi zou zijn. Echter, uw identiteitskaart heeft 'Nawabshah' als adres staan, hoe die werkgevers wisten dat u in Rabwah zou wonen is een raadsel, zeker aangezien u aangaf dat de sollicitatie voor de rest mondeling zou gebeuren (NPO, p.7 en 15).

Ook op basis van dit element, de voorgenomen discriminatie, kan er niet gesteld worden dat u een vrees voor vervolging koestert.

Ten derde verwijst u enkele keren naar een aantal incidenten die hebben plaatsgevonden in uw dorp in uw afwezigheid. Het zou gaan om Ahmadi-leden die werden gedood in Nawabshah, waaronder ook een familielid van uw vader (NPO, p.14). Wat betreft deze incidenten in het algemeen, kan gesteld worden dat deze te vereenzelvigen valt met de algemeen precaire situatie waar Ahmadi in Pakistan mee te kampen hebben, zonder evenwel het niveau van groepsvervolging te bereiken, waardoor het aan u is om individuele vervolging aan te tonen. Het enige individualiseerbare aanknopingspunt in deze lijkt de moord op de neef van uw vader waar u alsook een FIR van neerlegde, wat erop wijst dat de politie bereid was om die klacht te registreren. Dat de aanklacht zonder verdere gevolgen bleef kan eerder te wijten zijn dat de klacht tegen onbekenden werd ingediend dan dat de politie onwillig zou zijn om ze verder te behandelen (NPO, p.8). Hoe dan ook, wat er met de neef van uw vader is gebeurd, wijst er niet noodzakelijk op dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan persoonlijke problemen zou kennen.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De zaken waarop uw documenten slaan worden immers niet betwist (uw identiteit, nationaliteit, activiteiten in Pakistan en België, behoren tot de gemeenschap, dood van vader en familielid), maar er werd daarentegen in hoofdzaak geargumenteed dat hetgeen u voorhoudt niet voldoende ernstig was om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

De door u aangehaalde medische en psychologische problemen kunnen niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen aan sich dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat e zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen at u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal

conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster – i.e. de moeder van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Nawabshah (Sindh provincie). In 2015 verhuisde u naar Rabwah (Punjab provincie) waar u tot aan uw vertrek hebt verbleven. U hangt de Ahmadi-strekking binnen de Islam aan, meer bepaald Qadiani.

U verklaart dat er een grote haat is tegen de Ahmadi-gemeenschap in Nawabshah. Zo haalt u aan dat Amir Jamat vermoord werd in 2008. U vermeld ook de dood van Suddur in 2011. Daarnaast werd de neef van uw echtgenoot ook vermoord, allen leden van de Ahmadi gemeenschap. Daarnaast werd er steeds op uw deur geklopt van zodra uw kinderen naar school gingen en uw man naar buiten was. Ze riepen naar u om de gemeenschap te verlaten, anders zou het slecht met u aflopen. Dit gebeurde 1 tot 2 keer per week. U haalt ook aan dat uw kinderen te maken kregen met discriminatie op school.

Toen u in Rabwah woonde was er één keer per jaar een betoging tijdens dewelke het te gevaarlijk is voor jullie gemeenschap om naar buiten te gaan en de kantoren van Ahmadi's bestormd werden. U verklaart ook dat uw zoon in Rabwah moeilijkheden had een job te vinden omdat hij Ahmadi is.

U verliet daarom, samen met uw zoon, Pakistan in december 2019 en reisde via Italië naar Duitsland waar u een verzoek tot internationale bescherming indiende. U verbleef 5 à 6 maanden in Duitsland. U ontving daar een negatieve beslissing. Midden september 2020 reisde u verder naar België waar u op 7 september 2020 aankwam. Op 17 september 2020 diende u een verzoek in om internationale bescherming.

Ter staving van uw relaas legt u voor: Een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de 1e 2 pagina's van uw paspoort, 2 originele afschriften van financiële bijdrages aan de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan, 1 originele afschrift van financiële bijdrage aan de Ahmadi-gemeenschap in België en een medisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/ or other

relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofdte een gegronde rees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Ten gronde verklaart u dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u discriminatie vreest omwille van uw religie. U verwijst om dit aannemelijk te maken naar een aantal incidenten, zoals hierboven beschreven. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u omwille van deze zaken een gegronde reden voor vervolging koestert.

Er kan ten eerste op gewezen worden dat u geen bijzondere of hoge positie binnen de Ahmadi-gemeenschap bekleedde in Pakistan welke u speciaal onder de aandacht van anti-Ahmadi elementen zou kunnen brengen. U nam louter deel aan bijeenkomsten (NPO, p.4), wat u niet bijzonder in de aandacht zouden doen staan. Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat u louter op basis van uw profiel niet zou kunnen terugkeren naar Pakistan. Daarbovenop dient hier opgemerkt te worden dat het louter lid zijn van de Ahmadi-gemeenschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Uit de algemene informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat het relatieve belang van verschillende functies en de zichtbaarheid van deze functies sterk verschilt binnen de gemeenschap. In casu dient de worden vastgesteld dat uw activiteiten in het verleden of het heden voor de Ahmadi-gemeenschap uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg staan. Wat betreft uw activiteiten in België kan vastgesteld worden dat u op dit moment geen enkele officiële functie uitvoert. U betaalt dan wel een financiële bijdrage, maar er kan niet gesproken worden van een bepaalde zichtbaarheid of verantwoordelijkheid binnen de Ahmadi-gemeenschap (NPO, p.4). U toont door middel van uw verklaringen en documenten niet aan dat uw functie en/of activiteiten binnen de geloofsgemeenschap dermate prominent en/of zichtbaar zijn dat u omwille daarvan bij terugkeer naar Pakistan hierdoor gevisieerd zal worden, noch maakt u aannemelijk dat u in dat geval van terugkeer godsdienstige handelingen zal stellen die u zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Ten tweede maakt u gewag van discriminatie en haalt hierbij enkele voorbeelden aan die betrekking hadden op personen binnen uw gemeenschap en uw zoon Q. G. (...). U haalde op geen enkel moment persoonlijke problemen aan, behalve wanneer u vertelde dat er geklopt werd op uw deur. Er werd omtrent de problemen van uw zoon reeds beargumenteerd dat deze niet ernstig genoeg zijn en geen zware gevolgen kenden en daarom geen individuele vrees voor vervolging inhouden. Hieruit vloeit automatisch voort dat ook voor uw problemen er geen grond voor vervolging gevonden wordt. Zo kan er worden gesteld, parallel aan de beslissing van uw zoon, dat de incidenten die u aanhaalde te vereenzelvigen vallen met de algemene precare situatie waar Ahmadi in Pakistan mee te kampen hebben, zonder evenwel het niveau van groepsvervolging te bereiken, waardoor het aan u is om individuele vervolging aan te tonen. Het enige individualiseerbare aanknopingspunt in deze lijkt de moord op de neef van uw man en de incidenten waarbij er op uw deur geklopt werden (NPO, p.6). Zelfs als dit voor waar gehouden, dan nog zegt dit element niets over uw actuele persoonlijke problemen die u had in Pakistan. Deze incidenten dateren immers van 2012 en ervoor. Er zijn geen persoonlijke gevolgen geweest aan deze incidenten. U haalde geen enkele persoonlijke problemen aan vanaf u in Rabwah woonde sinds 2015 (NPO, p.6).

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De zaken waarop uw documenten slaan worden immers niet betwist (uw identiteit, nationaliteit, behoren tot de gemeenschap), maar er werd daarentegen in hoofdzaak geargumenteerd dat hetgeen u voorhoudt niet voldoende ernstig was om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen zo toepasselijk de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen niet herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

De door u aangehaalde medische en psychologische problemen kunnen niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen aan sich dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 1 van het Protocol nr. 12 bij het EVRM.

Verzoekende partijen halen artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) aan en voeren vervolgens een theoretisch betoog over de verschillende elementen van de definitie van 'vluchteling' zoals weergegeven in deze bepalingen.

Zij betogen vervolgens dat er in de context van de Ahmadi's in Pakistan sprake is van "een algemeen risico op vervolging dat de gehele Ahmadi-gemeenschap loopt" en gaan in op rechtsleer en rechtspraak over dergelijk risico op groepsvervolging.

Na een uitgebreide analyse onder verwijzing naar diverse bronnen en het aanhalen van buitenlandse rechtspraak met betrekking tot aanvragen om internationale bescherming van leden van de Ahmadi-gemeenschap komen verzoekende partijen tot de conclusie dat de Ahmadi's een groep vormen die op grond van hun religie vervolgd worden in Pakistan door zowel de Staat als private groepen in de maatschappij. Wanneer vaststaat dat een persoon lid is van de Ahmadi-gemeenschap, zijn geloof belijdt en een vrees voor vervolging heeft in Pakistan, zijn de voorwaarden van de vluchtelingendefinitie vervuld, zo stellen zij.

Verzoekende partijen zetten vervolgens het volgende uiteen met betrekking tot de motivering van de bestreden beslissingen:

"De bestreden beslissing verwijst naar de Guidelines van de HCV. Deze stelt dat Ahmadi 'are likely to be in need of international refugee protection'. Hieruit kan afgeleid worden dat, wanneer aanvragers om internationale bescherming uit Pakistan aantonen dat zij lid zijn van de Ahmadi gemeenschap, hun geloof actief belijden, en vrezen vervolgd te worden, hen de vluchtelingenstatus toegekend moet worden.

De bestreden beslissing gaat echter verder dan dit. De beslissing vereist dat verzoekers ook nog eens aantonen dat zij zichzelf onderscheiden van de rest van de leden van de Ahmadi's in Pakistan, door aan te tonen dat zij reeds persoonlijke feiten van vervolging meegemaakt hebben. Dit is echter geen conforme interpretatie van het internationaal recht. Verzoekers kunnen aantonen dat zij, op grond van hun religie, een persoonlijke vrees voor vervolging hebben. Het internationaal recht vereist echter niet dat deze vervolging reeds moet plaatsgevonden hebben (zie rechtspraak Australië, punt 8.4.3 en James Hathaway, p.165).

Verzoekers verwijzen niet louter naar een algemeen risicoprofiel. Zij tonen aan dat zij lid zijn van de Ahmadi-gemeenschap en hun geloof niet vrij kunnen beleven in Pakistan. Deze informatie wordt trouwens bevestigd in de bestreden beslissing, wanneer deze stelt dat Ahmadi's slachtoffer kunnen worden van discriminatie, bedreigingen en geweld. Een bescherming bieden tegen deze feiten van vervolging, is precies de ratio legis van het Verdrag van Genève, zoals omgezet in artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980.

De bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen waarom de vervolging van Ahmadi's in Pakistan niet onder de definitie van artikel 48/3 valt.

"(...)"

De beschikbare landeninformatie geeft blijk van het bestaan van verschillende maatregelen, waaronder verschillende mensenrechtenschendingen, die daden van lichamelijk en geestelijk geweld, discriminatie in wetten, administratieve, politieke én gerechtelijke maatregelen en een discriminatoire vervolging en bestraffing omvatten.

Door het internationaal recht niet correct toe te passen op de beslissing van verzoekers, schendt de bestreden beslissing het verbod op discriminatie, zoals opgenomen in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 1 van Protocol n°12 bij het EVRM. Het past de definitie van vluchteling niet correct toe op verzoekers, leden van de Ahmadi-gemeenschap, door te stellen dat de systematische en institutionele vervolging waarvan zij het slachtoffer zijn onvoldoende is om de erkenning van vluchtelingenstatuut te verkrijgen."

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partijen merken voorafgaandelijk op dat in de bestreden beslissingen niet wordt betwist dat zij Ahmadi's zijn en dat hun geloofwaardigheid evenmin in vraag wordt gesteld.

In een eerste onderdeel van hun tweede middel zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing van verzoeker stelt als eerste onderdeel in haar motivering het volgende:

"(...)"

Tijdens het gehoor van verzoeker gaf hij antwoord als volgt op onderstaande vragen:

"(...)" (p. 16 van de notities van het persoonlijk onderhoud)

Verzoeker verklaarde ook (p. 14 van de notities van het persoonlijk onderhoud):

"(...)"

In de eerste plaats legde verzoeker uit dat hij ook vragen beantwoordde van kennissen die konden afleiden uit verzoekers' gewoontes, zoals welke moskee hij bezocht, dat hij Ahmadi is.

De bestreden beslissing probeert de activiteiten van verzoeker te verkleinen en minder belangrijk te doen lijken wanneer deze stelt dat hij enkel aan vrienden en familieleden die hier zelf over zouden beginnen uitleg over zijn geloof gaf.

In de tweede plaats verklaarde verzoeker dat hij ten gevolge van de uitoefening van de Tabligh bedreigd en zelfs geslagen werd. De bestreden beslissing verwijst op geen enkel moment naar deze feiten van vervolging waarvan verzoeker het slachtoffer was.

Het behoort tot de verplichtingen van verzoekers' geloof om de Tabligh te doen, hun geloof te prediken en te verspreiden. Verzoeker verspreidde eveneens zijn geloof, zoals hij verklaarde. Dit bracht hem in gevaar en exposeerde hem als lid van de Ahmadi-gemeenschap. Zoals hij zelf verklaarde, konden ze de Tabligh niet uitvoeren zoals ze dat wel zouden willen doen, wegens het gevaar dat dit inhield voor hun leven. Verzoeker stuurde in een mail van 18.10.2021 bewijsstukken door naar het CGVS, waarin eveneens twee foto's van moskeeën waarop bedreigingen geschilderd werden (stuk 15). Vrij vertaald, staat er het volgende: "Moslims, let op voor vier zaken! Satan, Shezan, Qadian en Qadian TV".²⁶ Het is in deze algemene atmosfeer van continue bedreigingen en belaging dat verzoeker de Tabligh uitvoerde. De vraag moet aldus gesteld worden waarom verzoeker enkel op voorzichtige wijze, en enkel aan personen die hij een minimum kon vertrouwen, aan Tabligh deed. Het was juist om vervolging te ontkomen dat verzoeker enkel in deze vorm de verplichtingen van zijn geloof kon uitoefenen.

Het EHRM stelt in haar arrest AA v. Zwitserland, van 05.11.2019:

« 55. (...) »

Verzoeker kon enkel op deze manier de verplichtingen van zijn geloof vervullen. De bestreden beslissing leidt hier echter, verkeerdelijk, uit af dat verzoeker hierdoor niet werkelijk enig risico loopt in Pakistan, omdat hij zich discreet opstelde. Dit is een tegensprekelijke redenering. Het is juist de vrees voor vervolging die verzoeker ertoe aanzette discreet te werk te gaan.

Dit duidt op een werkelijke vrees voor vervolging die verzoeker heeft in zijn land van herkomst. Om deze redenen, moeten verzoekers erkend worden als vluchtelingen."

In een tweede onderdeel van hun tweede middel zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

"Het staat vast dat verzoekers in geen geval een veiliger vestigingsalternatief zouden kunnen vinden binnenin Pakistan.

Verzoekers en hun gezin hebben zich genoodzaakt gezien verschillende keren te verhuizen ten gevolge van bedreigingen aan hun adres omwille van het feit dat ze Ahmadi-moslims zijn.

In 2008 werd hun Amir vermoord en in 2011 hun Sadr. In 2012 werd een oom van verzoeker vlak voor hun woning vermoord. De politie voerde geen onderzoek naar deze moord. Door deze feiten verlieten zij Nawabshah in 2012.

Wanneer verzoekster alleen thuis was, werd er op haar deur gebonkt, werd ze uitgescholden en werden er stenen naar haar huis gegooit.

Deze vervolgingsfeiten kon het gezin niet langer verdragen, waardoor ze in 2012 naar Kundri verhuisden.

In Kundri was verzoeker actiever de Tabligh aan het uitvoeren. Zoals hij zelf verklaarde (p.14 van de notities van het persoonlijk onderhoud):

"(...)"

Deze feiten hebben geleid tot de inschrijving van verzoeker aan de universiteit in Multan, op een heel eind gelegen van Kundri.

In eerste instantie lukte het verzoeker in Multan onder de radar te blijven. Hij verbleef in een hostel en vond excuses uit toen zijn schoolkameraden hem uitnodigden om samen te gaan bidden in de moskee. Uiteindelijk werden zij echter achterdochtig en beschuldigden ze hem lid te zijn van de Ahmadi-gemeenschap. Verzoeker relateerde deze gebeurtenissen als volgt:

"(...)"

Omtrent deze feiten wordt in de bestreden beslissing geen motivatie geformuleerd. Dit is voor verzoeker echter een belangrijk element van discriminatie en fysieke aanval waarvan hij het slachtoffer werd. Dit wordt in de bestreden beslissing echter niet als noemenswaardig beschouwd.

Verzoeker vertrok nadien naar Rabwah. In Rabwah woont een belangrijk deel van de Ahmadi-gemeenschap. Verzoeker begon met zijn diploma te solliciteren. Na de discriminatie die verzoeker in Rabwah ervaarde, was het gezin genoodzaakt opnieuw te vluchten. Ze verlieten Pakistan na twee jaar in Rabwah.

Er moet eveneens gewezen worden op de situatie van de rest van de familie van verzoekers. Zo zijn twee broers van verzoeker eveneens erkend als vluchteling in het buitenland, namelijk het Verenigd Koninkrijk en Duitsland. Zij vroegen in deze respectievelijke landen eveneens de internationale bescherming aan op grond van hun religieuze overtuiging als Ahmadi-moslims. Twee van verzoekers'

zussen zijn eveneens het land moeten ontvluchten met hun respectievelijke echtgenoten. Zij wonen nu in Canada en Australië.

Bijna de volledige familie van verzoeker verblijft in het buitenland. Dit element benadrukt de vrees van verzoekers voor vervolging in Pakistan.

Verzoeker is het slachtoffer geweest van discriminatie in het onderwijs en op de arbeidsmarkt. Hij werd tot tweemaal toe fysiek aangevallen. Verzoekster werd in haar huis bedreigd. Een familielid van verzoekers werd vermoord voor hun huis.

Al deze elementen tonen aan dat verzoekers een effectieve vrees voor vervolging hebben. Dit wordt onder anderen aangetoond door de daden van vervolging waarvan zij reeds slachtoffer geworden zijn.

Om die redenen moet aan verzoekers het vluchtelingenstatuut toegekend worden."

In een derde onderdeel van hun tweede middel zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

"In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt de motivering als volgt:

"(...)"

Het eerste onderdeel van deze paragraaf verwijst naar discriminatie die verzoeker ondergaan heeft. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker hierover geen bewijzen kan neerleggen. Deze motivering houdt geen rekening met de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan. Verzoeker bevindt zich niet in de mogelijkheid bewijzen te kunnen neerleggen ten gevolge van de discriminatie die Ahmadi's moeten ondervinden. Ahmadi's kunnen zich onmogelijk richten tot de Pakistaanse instanties voor klachten omtrent discriminatie of vervolging:

"(...)"

De bestreden beslissing stelt dat verzoekers' identiteitskaart geen melding maakte van zijn adres in Rabwah, waardoor het een raadsel lijkt hoe zij te weten kwamen dat hij daar woonde.

In Pakistan worden adressen op identiteitskaarten zelden veranderd. Nawabshah was de plek waar zich de woning bevond van verzoekers' familie. In Rabwah verbleven zij in een huurwoning. Nawabshah bevindt zich echter op tien uur (autorit) van Rabwah. Het was aldus logisch dat verzoeker tijdens de sollicitatie uitlegde dat hij dichterbij woonde, aangezien hij geen rit van meer dan tien uur kon afleggen om zich naar en van zijn werk te begeven.

Deze motivering kan aldus niet gebruikt worden voor de ondersteuning van de bestreden beslissing."

In een vierde middelonderdeel zetten verzoekende partijen ten slotte het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker stelt dat:

"(...)"

Met deze motivering verengt de bestreden beslissing de elementen die onder de definitie van vervolgingsfeiten vallen. Er wordt gesteld dat enkel de moord op een familielid een element van vervolging zou kunnen zijn. De andere incidenten van aanvallen, bedreigingen en discriminatie die verzoekers inroepen worden zonder meer aan de kant geschoven.

Met deze interpretatie van 'vervolgingsdaden' verengt de bestreden beslissing de reikwijdte van artikel 48/3, §2 van de wet van 15.12.1980."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- attesten van het opvangcentrum betreffende verzoeker en verzoekster (stukken 3 en 4);
- een FIR (stuk 5);
- een bewijs dat S. M. als vluchteling erkend werd in het Verenigd Koninkrijk (stuk 6);
- een bewijs dat U. R. A. als vluchteling erkend werd in Duitsland (stuk 7);
- het Brits paspoort van N. M. (stuk 8);
- het Australisch paspoort van A. N. (stuk 9);
- het artikel "International Community must pay attention to the persecution of Ahmadi Muslims worldwide" van OHCHR (stuk 10);
- het artikel "When the blood starts: Spike in Ahmadi persecution in Pakistan" van Al Jazeera van 26 juli 2021 (stuk 11);
- een beslissing van de Refugee Appeals Division van Toronto, Ontario, Canada van 8 mei 2017 (stuk 12);
- een beslissing van het England and Wales Court of Appeal (Civil Division) van 6 maart 2019 (stuk 13);
- een beslissing van de Migration & Refugee Division van Melbourne van 4 maart 2016 (stuk 14);
- een e-mail van de raadsman van verzoekende partijen aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) van 18 oktober 2021 met bewijsstukken (stuk 15);
- het artikel "Pakistan: Surge in Targeted Killings of Ahmadis" van Amnesty International van 26 november 2020 (stuk 16).

2.2.2. Op 15 maart 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan het Country of Origin Information Report “*Pakistan Security Situation*” van EASO van oktober 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoekende partijen artikel 3 van het EVRM geschonden achten, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De middelen zijn, wat dit betreft, niet-ontvankelijk

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen voeren in wezen aan dat zij niet naar hun land van herkomst, Pakistan, kunnen terugkeren omdat zij vrezen er te zullen worden gediscrimineerd of vervolgd omwille van hun Ahmadi-geloof.

Met betrekking tot hun profiel als Ahmadi-moslims wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat Ahmadi's in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld en dat zij zich in een precare situatie kunnen bevinden, maar dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden en dat het loutere feit Ahmadi te zijn niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken. In de bestreden beslissingen verwijst de commissaris-generaal voor zijn beoordeling van de situatie van de Ahmadi's naar de *Eligibility Guidelines* van UNHCR van januari 2017 en naar de COI Focus “*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*” van 5 juli 2021, die werd toegevoegd aan de administratieve dossiers.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Ahmadi's in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse ‘*Penal Code*’ meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege andere leden van de Pakistaanse samenleving, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi's geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. Volgens het Nederlands ambtsbericht van december 2020 waarnaar in voormelde COI focus van 5 juli 2021 verwezen wordt, is de meerderheid van geweldsplegingen en/of aanklachten van blasfemie tegen de gemeenschap afkomstig van medeburgers, omwonenden en lokale geestelijken, al dan niet opgezweept door haatspeech, en geïndoctrineerd door onevenwichtige *curricula* in het onderwijs en straffeloze uitingen van haat in de media, ook door politieke leiders. Het aantal aanklachten tegen Ahmadi's onder de blasfemiewetgeving is gedaald sinds 2018 maar in 2021 is een lichte stijging te bemerken. In 2020 werden 4 Ahmadi's aangeklaagd, maar in 2021 werden reeds 11 personen aangeklaagd.

Evenwel neemt UNHCR, hoewel het zijn standpunt met betrekking tot het bestaan van een intern vestigingsalternatief voor de Ahmadi in Pakistan in 2017 verscherpte in vergelijking met de “*Eligibility Guidelines*” van 2012, ook in zijn meest recente “*Eligibility Guidelines*” van 2017 het standpunt in dat leden van de Ahmadi-gemeenschap in aanmerking kunnen komen voor internationale bescherming maar dat dit afhangt van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming (p. 38: “*depending on the individual circumstances of the case*”). Uit voormelde COI Focus van 5 juli 2021 blijkt dat UNHCR sinds januari 2020 geen nieuwe richtlijnen heeft

gepubliceerd met betrekking tot religieuze minderheden in Pakistan. Ook verzoekende partijen brengen geen informatie aan waaruit kan blijken dat UNHCR zijn standpunt sindsdien heeft gewijzigd.

Verzoekende partijen citeren in het eerste middel van hun verzoekschrift diverse bronnen met betrekking tot de algemene situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan en de discriminatie en vervolging waarvan leden van die gemeenschap het slachtoffer worden. De door verzoekende partijen geciteerde informatie ligt echter in dezelfde lijn, en is ten dele zelfs dezelfde informatie, als de hierboven genoemde informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen. Ook de door drie VN-experten opgestelde brief van 13 juli 2021 en het artikel van Al Jazeera van 26 juli 2021 waarin melding wordt gemaakt van een stijging van het aantal tegen Pakistaanse Ahmadi's aangespannen blasfemiezaken in 2020 (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 10 en 11) tonen niet aan dat er sprake is van systematische groepsvervolging van Ahmadi's in Pakistan. In deze informatie wordt melding gemaakt van geweld, ontvoering en zelfs moord van Ahmadi's en van discriminatie van deze religieuze minderheid in Pakistan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie van Ahmadi's in Pakistan zeer complex is en dat zij geconfronteerd kunnen worden met verregaande discriminatie en geweld en dat ook de Pakistaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken, maar niet dat er sprake is van systematische vervolging van Ahmadi's in Pakistan, in de zin dat het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap op zich aanleiding geeft tot problemen met autoriteiten of burgers. Bijgevolg is een *in concreto* beoordeling van de specifieke omstandigheden van iedere verzoeker om internationale bescherming nog steeds noodzakelijk. De Raad wijst er hierbij nog op dat uit de voorgelegde informatie blijkt dat hoewel in Pakistan de doodstraf staat op godslastering, er nog nooit blasfemie-veroordeelden werden terechtgesteld (COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 5 juli 2021, p. 27).

Dienaangaande wordt erop gewezen dat uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier tevens blijkt dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat het aantal Ahmadi in Pakistan geschat wordt tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, terwijl het aantal doelgerichte moorden in de jaren 2014-2018 varieert tussen twee en elf moorden per jaar en dat er in 2018 slechts negen fysieke aanvallen tegen Ahmadi in Pakistan plaatsvonden. In de jaren 2019, 2020 en de eerste helft van 2021 ging het om respectievelijk 3, 5 en 1 moord(en) per jaar. In de periode van juli 2020 tot juni 2021 werden minstens vijf gerichte moorden op leden van de Ahmadiyya-gemeenschap gedocumenteerd in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Alle doelgerichte moorden met uitzondering van één moord in deze periode hebben plaatsgevonden in Peshawar, de hoofdstad van deze provincie. In vergelijking met het jaar 2019, waarbij alle doelgerichte moorden plaatsvonden in de provincie Punjab, is in 2020-2021 een verschuiving op te merken naar de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Voorts wordt in de COI Focus ook aangegeven dat volgens een blogartikel van Christian Solidarity Worldwide (CSW) van april 2021 er een duidelijk patroon zichtbaar is waarbij prominente artsen en academici specifiek zijn uitgekozen door extremisten. Het is waarschijnlijk dat, tot op zekere hoogte, het feit dat veel van de slachtoffers een prominente plaats in de samenleving bekleden, precies de reden is waarom ze het doelwit waren. Voor extremisten in het land die weigeren Ahmadi's als moslims te accepteren, is het idee dat leden van de Ahmadiyya-gemeenschap gezagsposities zouden kunnen bekleden, zoals in ziekenhuizen of aan universiteiten, een belediging voor hun fundamentalistische interpretaties van de islam. Hoewel rekening moet worden gehouden met mogelijke onderrapportering van geweldsdelicten tegen Ahmadi's, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar deze in de bestreden beslissingen stelt dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap, als dusdanig niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in Pakistan worden bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van hun vrees voor vervolging is dan ook noodzakelijk waarbij het verzoekende partijen toekomt deze vrees concreet aannemelijk te maken.

Te dezen dient er vooreerst in navolging van de commissaris-generaal op te worden gewezen dat noch verzoeker noch verzoekster een bijzondere of hoge positie bekleedden binnen de lokale Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan die hen onder de aandacht van anti-Ahmadi-elementen zou hebben gebracht. Verzoekster verklaarde dat zij in Pakistan geen functie bekleedde binnen de gemeenschap maar dat zij wel deelnam aan bijeenkomsten (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoekster, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Verzoeker verklaarde dat hij in Nawabshah actief was als *saik*, wat inhield dat hij bij Ahmadi's van deur tot deur ging om aan te kondigen wanneer de gebeden zouden plaatsvinden (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14 en 15). Vervolgens zou verzoeker in Kundri aan *tabligh* hebben gedaan, wat volgens hem inhield dat hij aan niet-Ahmadi's vertelde over

zijn geloof (*ibid.*, p. 14). De commissaris-generaal wijst er in de eerste bestreden beslissing terecht op dat verzoeker het louter had over het beantwoorden van vragen van nieuwsgierige vrienden en familieleden die hier zelf over zouden beginnen (*ibid.*, p. 16). Verzoekende partijen zijn in het tweede middel van mening dat de commissaris-generaal zodoende “*probeert de activiteiten van verzoeker te verkleinen en minder belangrijk te doen lijken*” en voeren onder meer aan dat het tot de verplichtingen van hun geloof behoort om *tabligh* te doen, maar dat de vrees voor vervolging verzoeker ertoe aanzette om discreet te werk te gaan en dat hij enkel ten aanzien van personen die hij kon vertrouwen aan *tabligh* deed en op deze manier de verplichtingen van zijn geloof kon vervullen. Echter, in de informatie in de administratieve dossiers kan worden gelezen dat *tabligh* of prediken een belangrijke pijler is van het Ahmadi-geloof maar niet dat het een religieuze plicht zou zijn van elke Ahmadi (adm. doss. verzoeker en adm. doss. verzoekster, stuk 7, map met ‘Landeninformatie’, nr. 2, COI Focus “*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*”, p. 12). Verzoekende partijen brengen zelf geen objectieve informatie bij die kan staven dat het tot hun verplichtingen als Ahmadi’s behoort om zelf actief hun geloof te verspreiden en uit te dragen onder niet-Ahmadi’s. Dit blijkt evenmin uit de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Volgens verzoeker hebben Ahmadi’s “*de plicht te antwoorden en te vertellen over ons geloof als er vragen over worden gesteld*” maar mogen ze niet zo ver gaan om aan *tabligh* te doen. Verzoeker voegde hieraan toe dat ze nog verder wilden gaan maar dat dat niet mocht en dat ze enkel antwoordden op de vragen die werden gesteld (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Deze verklaringen spreken de bewering tegen als zou het een verplichting zijn voor Ahmadi’s om aan *tabligh* te doen die verder gaat dan het louter beantwoorden van vragen die hen over het geloof zouden worden gesteld en verzoekende partijen tonen niet aan dat verzoeker persoonlijk de intentie had om actief en uit eigen beweging zijn geloof te verspreiden onder niet-Ahmadi’s. De bij het verzoekschrift gevoegde foto’s van moskeeën waarop bedreigingen geschilderd werden ten aanzien van Ahmadi’s (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 15), die reeds werden opgenomen in verzoekers administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met ‘Documenten’, nr. 5), zijn niet dienstig in zoverre verzoekende partijen hiermee de “*algemene sfeer van continue bedreigingen en belaging*” wensden aan te tonen waarin verzoeker de *tabligh* zou hebben uitgevoerd. Deze foto’s kunnen getuigen van het algemeen vijandige klimaat ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap in bepaalde extremistische religieuze kringen maar tonen op zich niet aan dat verzoeker hierdoor als Ahmadi beperkt werd in het vervullen van zijn religieuze plichten of ambities. De verwijzing in dit verband naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is evenmin dienstig. Verzoekende partijen tonen immers niet concreet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden als de persoon op wie dit arrest betrekking heeft. Verzoekende partijen wijzen er in het tweede middel verder op dat verzoeker “*ten gevolge van de uitoefening van de Tabligh bedreigd en zelfs geslagen werd*” en dat de (eerste) bestreden beslissing nergens naar deze vervolgingsfeiten verwijst. Verzoeker verklaarde inderdaad dat hij vastgenomen werd en twee kaakslagen kreeg (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker hiervan geen enkel (begin van) bewijs bijbrengt, kan niet worden gesteld dat deze feiten op zich dermate ernstig of zwaarwegend zijn dat zij als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker in de laatste jaren voor zijn vertrek de functie van *sanat tijarat* heeft uitgeoefend en dat hij in die hoedanigheid betrokken was bij de organisatie van evenementen waarop lokale zaakvoerders hun waren konden aanprijzen (*ibid.*, p. 11). Tevens zou verzoeker actief geweest zijn als bewaker tijdens evenementen, zoals het vrijdaggebed, en zou hij hebben deelgenomen aan maandelijkse activiteiten in Rabwah (*ibid.*, p. 12). Dit zijn alle zaken waarvan redelijkerwijze mag worden aangenomen dat ze hem niet bijzonder in de aandacht deden staan. Wat betreft hun activiteiten in België, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hier blijkens hun verklaringen geen enkele officiële functie vervullen. Verzoeker verklaart in België te hebben deelgenomen aan een *event* en *online* programma’s maar geen vaste functie uit te oefenen, waarbij hij aangeeft te hopen dit in de toekomst wel te kunnen doen. Hij heeft echter geen concrete functie op het oog en verwijst, gevraagd naar zijn plannen, vaagweg naar “*elke hulp die ik kan aanbieden aan (de) gemeenschap*” (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Zowel verzoeker als verzoekster verklaren verder financiële steun te verlenen aan de gemeenschap, maar ook hier kan niet gesproken worden van een activiteit die hen een grote zichtbaarheid of verantwoordelijkheid zou verlenen binnen de Ahmadi-gemeenschap. De Raad volgt de commissaris-generaal dan ook waar deze in de bestreden beslissingen oordeelt dat verzoekende partijen door middel van hun verklaringen en documenten niet aantonen dat hun functie en/of activiteiten binnen de Ahmadi-gemeenschap dermate prominent of zichtbaar zijn dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst hierdoor gevisieerd zullen worden en dat zij evenmin aannemelijk maken dat zij in geval van terugkeer godsdienstige handelingen zullen stellen die hen zullen blootstellen aan vervolging.

Met betrekking tot de discriminatie en vijandige reacties waarmee verzoekende partijen in hun land van herkomst zouden zijn geconfronteerd omwille van hun behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap verklaarde verzoeker dat hij het slachtoffer is geweest van discriminatie op school, aan de universiteit en op de arbeidsmarkt, doch hij legde hier geen bewijzen van neer. In het tweede middel van hun verzoekschrift beweren verzoekende partijen zonder meer dat verzoeker zich niet in de mogelijkheid bevindt bewijzen neer te leggen ten gevolge van de discriminatie die Ahmadi's moeten ondervinden. Onder verwijzing naar algemene informatie (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 16) poneren zij dat Ahmadi's zich onmogelijk tot de Pakistaanse instanties kunnen richten voor klachten omtrent discriminatie en vervolging. Nochtans legden zij tijdens de administratieve procedure een fotokopie van een zogenaamd *First Information Report* (FIR) met betrekking tot de moord op de neef van verzoekers vader neer, wat erop wijst dat de politie bereid was om die klacht, waarin twee onbekenden ervan beschuldigd worden de neef in kwestie te hebben vermoord omdat hij Ahmadi is, te registreren (adm. doss. verzoeker, stuk 6, map met 'Documenten', nr. 6). Zij verklaren verder niet waarom het niet mogelijk zou zijn om andere stukken neer te leggen, zoals bewijzen van de sollicitaties die verzoeker tevergeefs zou hebben gedaan. Hoe dan ook kan samen met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat er geen ernstige gevolgen verbonden waren aan de discriminatie waarvan verzoeker melding maakt. Verzoekende partijen wijzen in hun verzoekschrift ook op de discriminatie en fysieke aanval waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geworden aan de universiteit van Multan, doch zij betwisten niet dat verzoeker aan de universiteit zijn bachelordiploma heeft kunnen behalen, dat hij overigens ook op het CGVS heeft neergelegd (*ibid.*, nr. 4). Hoger werd er reeds op gewezen dat de fysieke agressie die verzoeker te beurt zou zijn gevallen als reactie op de *tabligh* die hij zou hebben verricht – zo hier al enig geloof aan mag worden gehecht – onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging of ernstige schade in aanmerking te kunnen worden genomen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat het een eenmalig incident betreft en dat er zich geen gelijkaardige feiten meer hebben voorgedaan gedurende de laatste jaren voor zijn vertrek uit Pakistan. De Raad wijst er nog op dat discriminatie op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, wat inhoudt dat de gevreesde problemen zo systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zulks blijkt niet uit verzoekers verklaringen noch uit de door hem of verzoekster neergelegde documenten. Wat betreft de persoonlijke problemen van verzoekster, stelt de Raad vast dat zij, hiernaar gevraagd tijdens haar persoonlijk onderhoud, aanhaalde dat van zodra haar man en kinderen buitenshuis waren, er hard op de deur werd gebonkt door mensen die riepen dat zij de gemeenschap diende te verlaten omdat het anders slecht met haar zou aflopen. Deze feiten blijken zich evenwel te situeren in Nawabshah en uit haar verklaringen blijkt niet dat verzoekster nog iets gelijkaardigs heeft meegemaakt toen zij in Rabwah woonde gedurende de laatste jaren voor haar vertrek. Gevraagd naar de problemen die zij in Rabwah kende, haalde verzoekster slechts feiten aan die kaderen binnen de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan (adm. doss. verzoekster, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Voor het overige verwees verzoekster naar de discriminatie waarmee haar kinderen te maken zouden hebben gehad op school en de problemen van verzoeker, die, zoals gesteld, niet zodanig ernstig blijken of dermate ernstige gevolgen hebben gehad dat zij als vervolging of ernstige schade kunnen worden beschouwd.

Voorts maakten verzoekende partijen nog melding van de moord op een neef van verzoekers vader in 2012, ter staving waarvan zij voormelde fotokopie van een FIR hebben neergelegd, doch tonen zij niet aan dat zij actueel persoonlijk worden bedreigd of gevisieerd om redenen die hiermee verband houden. Zoals hoger reeds aangestipt, is de politie bereid gebleken om naar aanleiding van deze moord een klacht te registreren. De commissaris-generaal wijst er in de eerste bestreden beslissing terecht op dat het uitblijven van enige reactie op de klacht eerder te wijten kan zijn aan het feit dat de klacht tegen onbekenden werd ingediend dan dat de politie onwillig zou zijn geweest om ze verder te behandelen.

Verzoekende partijen maakten ook nog melding van een aantal moorden op leidersfiguren binnen de lokale Ahmadiyya-gemeenschap, in respectievelijk 2008 en 2011, die in lijn met de hoger aangehaalde landeninformatie kunnen getuigen van het feit dat Ahmadi's geconfronteerd kunnen worden met bedreigingen en geweld en dat daarbij vooral personen met een vooraanstaande rol of zichtbare functie worden gevisieerd. Deze moorden, evenals voormelde moord op een neef van verzoekers vader, houden verband met de algemene precaire situatie waarmee Ahmadi's in Pakistan te kampen hebben maar duiden er niet op dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen omwille van hun loutere behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap.

In hun verzoekschrift beperken verzoekende partijen zich verder slechts tot het herhalen van hun eerdere verklaringen en het zonder meer poneren van een vrees voor vervolging. Zodoende brengen zij geen elementen of argumenten aan die een ander licht vermogen te werpen op bovenstaande appreciatie van hun vluchtmotieven. Het betoog in het tweede middel dat zij in geen geval een veiliger vestigingsalternatief zouden kunnen vinden in Pakistan is bijgevolg niet dienstig.

Verzoekende partijen wijzen er in de feiten uiteenzetting van hun verzoekschrift nog op dat verzoekster aan diabetes lijdt en hartpatiënt is en dat verzoeker “door de stress in Pakistan ten gevolge van de bedreigingen en discriminatie” het gehoor aan zijn rechterkant verloren heeft. Het overzicht van verzoekers medisch dossier in zijn administratief dossier kan staven dat verzoeker met gehoorproblemen kampt doch niet dat deze problemen het gevolg zijn van de feiten waarop hij zich beroept in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. In voormeld overzicht kan worden gelezen dat verzoekers gehoorverlies volgens een specialist in Pakistan veroorzaakt werd door een virale infectie, wat de beweringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS en in het verzoekschrift tegensprekt (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, en stuk 6, map met ‘Documenten’, nr. 7). Wat betreft het door verzoekster neergelegde medisch attest (adm. doss. verzoekster, stuk 6, map met ‘Documenten’, nr. 5), dient vooreerst te worden vastgesteld dat het een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Zoals in de bestreden beslissingen reeds aangestipt, blijkt bovendien uit informatie in de administratieve dossiers dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, via corruptie of door ze te laten namaken (adm. doss. verzoeker en adm. doss. verzoekster, stuk 7, map met ‘Landeninformatie’, nr. 1, COI Focus “Pakistan. Corruptie en documentenfraude”). Verder dient erop te worden gewezen dat voormeld medisch attest van 2 december 2015 dateert en dat verzoekster geen actuele medische stukken voorlegt die kunnen staven dat zij op heden aan ernstige medische aandoeningen lijdt en hiervoor in behandeling is. Uit hun verklaringen en neergelegde documenten blijkt overigens niet dat verzoekende partijen in Pakistan op intentionele wijze medische zorgen werden ontzegd omwille van hun behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap. Zo verklaarde verzoeker dat hij in Pakistan behandeld is geweest voor zijn gehoorproblemen (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). In zoverre zij voorhouden dat zij in Pakistan geen toegang hebben tot een adequate behandeling van hun eventuele medische problemen omwille van de algemene toestand van het gezondheidsstelsel aldaar, dienen verzoekende partijen zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het CGVS noch de Raad zijn in het kader van de beoordeling van onderhavige verzoeken om internationale bescherming bevoegd om hierover uitspraak te doen.

Wat betreft de verwijzing in het tweede middel van het verzoekschrift naar de situatie van familieleden van verzoekende partijen, met name twee broers van verzoeker die zouden zijn erkend als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk respectievelijk Duitsland en twee zussen die in Canada respectievelijk Australië zouden verblijven, dient te worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en dat de toekenning van de vluchtelingenstatus niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat ook aan de familieleden van de begunstigde een internationale beschermingsstatus moet worden verleend. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken met betrekking tot verzoekers broers en zussen (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 6-9) zijn hoe dan ook niet afdoende om de beweringen over hun verblijfssituatie of internationale beschermingsstatus te staven. Vooreerst betreft het loutere fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Op basis van de namen vermeld op de desbetreffende documenten kan bovendien niet worden opgemaakt dat het hier familieleden van verzoekende partijen betreft en verzoekende partijen tonen dit ook op geen enkele wijze aan. Uit deze documenten kan verder niet blijken om welke reden de betrokken personen Pakistan hebben verlaten of op grond van welke motieven zij in het buitenland internationale bescherming hebben gevraagd en verkregen, laat staan dat hieruit zou blijken dat zij Pakistan dienden te ontvluchten omdat zij er vervolgd zouden zijn omwille van hun Ahmadi-geloof.

Wat betreft de verwijzing in het eerste middel van het verzoekschrift naar buitenlandse rechtspraak met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming van leden van de Ahmadiyya-gemeenschap (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 12-14), dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Verzoekende partijen

tonen verder niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie bevinden als de personen waarop de aangehaalde rechtspraak betrekking heeft. De Raad wijst er andermaal op dat elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming.

De documenten die verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hebben neergelegd en die hoger nog niet werden besproken werpen geen ander licht op de appreciatie van hun vluchtmotieven. Hun identiteitskaarten en paspoorten kunnen hun identiteit, nationaliteit en reisweg staven. Deze elementen worden *in casu* niet betwist, doch houden geen verband met de door hen voorgehouden problemen en vrees. Hetzelfde kan worden gesteld over de betalingsbewijzen, die kunnen staven dat zij zowel in Pakistan als in België financiële steun verlenen aan hun gemeenschap. Met de neergelegde lidkaarten en foto's van *events* in België staat verzoeker zijn lidmaatschap van de Ahmadiyya-beweging en zijn deelname aan activiteiten in België. Ook dit zijn elementen die niet worden betwist, maar die zoals hoger gesteld niet kunnen volstaan om tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker te besluiten. Het chatbericht en de daarbij gevoegde foto die volgens verzoeker werden verstuurd naar zijn vrienden door een jongen die wou weten of hij een "*qadyani*" is, betreft een loutere fotokopie. Dergelijk *online* gesprek kan bovendien gemakkelijk in scène worden gezet en biedt geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit ervan. Dit bericht toont hoe dan ook niet aan dat de discriminatie waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geweest aan de universiteit of elders dermate ingrijpend en systematisch was dat verzoekers fundamentele mensenrechten werden aangetast waardoor het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk was. Het overlijdenscertificaat van verzoekers vader, tot slot, kan diens overlijden staven, doch dit element staat *in casu* niet ter discussie en houdt evenmin verband met de feiten en vrees die verzoekende partijen aanhalen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming (adm. doss. verzoekster, stuk 6, map met 'Documenten', nrs. 1-4; adm. doss. verzoeker, stuk 6, map met 'Documenten', nrs. 1-3 en 8-11).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Pakistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij omwille van hun functie en activiteiten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan en België dermate in de aandacht lopen van anti-Ahmadi-elementen dat zij door hen dreigen te worden gevisieerd bij terugkeer naar hun land van herkomst en dat de door hen aangehaalde feiten en incidenten niet dermate ernstig of zwaarwegend zijn opdat hieruit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hun hoofde kan worden afgeleid.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Pakistan zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen de volgende motieven van de bestreden beslissingen geheel onverlet laten:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land

actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet

aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen deze analyse niet betwisten, laat staan weerleggen, en dat deze analyse bevestigd wordt door de recente informatie waaraan gerefereerd wordt in de door verwerende partij op 15 maart 2022 neergelegde aanvullende nota.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoekende partijen in subsidiaire orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN